

Μητρόπολη Φλωρίνης: Η διαχείριση και ο σεβασμός των δωρεών του Θεού έχει και οικολογική διάσταση

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Το κήρυγμά της για τη σημερινή Κυριακή Η' Ματθαίου, 3 Αυγούστου 2025, εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας προς τον πιστό λαό, όπου μεταξύ άλλων τονίζει ότι “η διαχείριση και ο σεβασμός των δωρεών του Θεού έχει και οικολογική διάσταση. Έτσι σήμερα ο μη σεβασμός στη δημιουργία και η κακή διαχείριση, η κακή χρήση και η υπερβολική εκμετάλλευση της φύσης επέφεραν σημαντικά

προβλήματα”.

Αναλυτικά το κήρυγμα:

Το θαύμα του Ιησού Χριστού, του χορτασμού των πεντακισχιλίων με πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, είναι φαινόμενο της δημιουργικής δύναμης και της φιλανθρωπίας του Θεού. Μόνο ο Θεός μπορεί να δημιουργεί από το μηδέν, καθώς και από το μηδέν δημιούργησε τον κόσμο. Εμείς οι άνθρωποι ό,τι φτιάχνουμε γίνεται από την προϋπάρχουσα ύλη. Δεν δημιουργούμε αλλά κατασκευάζουμε. Άλλοτε πάλι μετασκευάζουμε την ύλη, αλλάζουμε δηλαδή τη μορφή της. Ο Θεός όμως ως δημιουργός δημιουργεί «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος» τον κόσμο. Είπε «Γενηθήτω φῶς» κι από το μηδέν έγινε το φως-ενέργεια. Αυτό που λέει και σήμερα η επιστήμη ως θεωρία της θερμής μεγάλης έκρηξης (hot big bang theory). Λέει «Βλαστησάτω ἡ γῆ...» κι αμέσως ντύνονται τα βουνά και οι κάμποι με φυτά και δένδρα. Έτσι και δω, παίρνει στα χέρια του πέντε ψωμιά και δύο ψάρια και αυτά αυξάνουν και πολλαπλασιάζονται για να φάνε χιλιάδες άνθρωποι και περισσεύουν και δώδεκα κοφίνια.

Ας ακούσουμε όμως το ευαγγελικό ανάγνωσμα σε μετάφραση: «Εκείνο τον καιρό, είδε ο Ιησούς κόσμο πολύ, και τους σπλαγχνίσθηκε, και θεράπευσε τους αρρώστους τους. Κι όταν σουρούπωσε, τον πλησίασαν οι μαθητές του λέγοντας· Ο τόπος είναι ερημικός και η ώρα πια περασμένη· απόλυσε τον κόσμο, να πάνε στα χωριά να αγοράσουν τρόφιμα να φάνε. Ο Ιησούς όμως τους είπε· Δεν χρειάζεται να φύγουν· δώστε τους εσείς να φάνε. Κι εκείνοι του λένε· Δεν έχουμε εδώ παρά μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Κι είπε εκείνος· Φέρτε τα μου εδώ. Και πρόσταξε τον κόσμο να πλαγιάσουν πάνω στα χόρτα. Και παίρνοντας τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, κοίταξε προς τον ουρανό κι ευλόγησε, κι αφού έκοψε έδωσε τα ψωμιά στους μαθητές, οι δε μαθητές στον κόσμο. Και έφαγαν όλοι και χόρτασαν και μάζεψαν ό,τι περίσσεψε από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Κι εκείνοι που έτρωγαν ήταν περίπου πέντε χιλιάδες άνδρες εκτός γυναίκες και παιδιά. Κι αμέσως ανάγκασε ο Ιησούς τους μαθητές του να μπουν στο πλοίο και να πάνε πριν απ' αυτόν στην απέναντι όχθη, ωσότου απολύσει τον κόσμο».

Παρατηρούμε στην παραπάνω διήγηση ότι ο κόσμος όταν άκουσε ότι ο Ιησούς αναχώρησε μόνος του για την έρημο, τον ακολούθησε πεζοπορώντας από τις πόλεις. Δεν υπολόγισαν ούτε κόπωση, ούτε ταλαιπωρία, ούτε υλική πείνα. Ο πνευματικός χορτασμός εξουδετέρωνε επί μέρες το φυσικό αίσθημα της σωματικής πείνας. Εξάλλου είπε ο Κύριος, όταν στο Σαραντάριο Όρος τον πείραξε ο διάβολος, ότι δεν ζει ο άνθρωπος μόνο με άρτο αλλά και με κάθε προσταγή που εκπορεύεται από το στόμα του Θεού. Αυτή η αγωνία του λαού να ακολουθήσει το

Χριστό στην έρημο δηλώνει την πνευματική πείνα των ανθρώπων. Ο Χριστός λυπήθηκε το λαό και τον πήρε από κοντά, τους δίδαξε μια ολόκληρη ημέρα και γιάτρεψε τους αρρώστους. Οι απόστολοι με τη σειρά τους λυπούνται το λαό και νοιάζονται να μη μείνουν νηστικοί οι άνθρωποι. Η φιλανθρωπία είναι το αίσθημα που κάνει τον μεν Ιησού να διδάσκει και να θεραπεύει και τους δε αποστόλους να ενδιαφέρονται για την τροφή του λαού.

Εδώ ανοίγεται ένα μεγάλο ζήτημα. Βλέπουμε τον Χριστό πρώτα να διδάσκει το λαό, να τον κατηχεί, να του δίδει τον ουράνιο άρτο που είναι ο λόγος Του και κατόπιν και τον επιούσιο άρτο. Και τα δύο απαραίτητα με αυτή τη σειρά που είναι και η σωστή. Αν η Εκκλησία μόνο διδάσκει και ευλογεί, δίδει την χάρη του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο χωρίς να δείχνει ενδιαφέρον για τις υλικές ανάγκες του ανθρώπου, τείνει σε μια μονοφυσική ανθρωπολογία που υπερτονίζει την ψυχή. Αν από την άλλη πλευρά ασχολείται μόνο με την ανακούφιση των ανθρωπίνων αναγκών, παρέχει κοινωνικά αγαθά σαν να είναι ένα εκκλησιαστικό ΙΚΑ, δίχως να δίδει στον άνθρωπο πνευματική διάσταση υποβιβάζοντας το σκοπό της ύπαρξής του που είναι η αιώνια σωτηρία τότε τείνει σε μια αρειανική ανθρωπολογία υπερτονίζοντας το σώμα.

Ο άνθρωπος είναι ψυχή και σώμα που συνδημιουργούνται την ώρα της συλλήψεως στη μήτρα της μητέρας. Αυτό το άρρηκτο δέσιμο διαλύεται την ώρα του θανάτου. «...Πώς ψυχή έκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται έκ τῆς ἁρμονίας...» ψάλλουμε στα ιδιόμελα της κηδείας. Το σώμα αποσυντίθεται και η ψυχή παραμένει γυμνή έως και την ανάσταση των νεκρών (σωμάτων) για να ντύσουν τα σώματα πάλι τις ψυχές και έτσι να ζήσει όλος ο άνθρωπος. Η Ανάσταση θα είναι δώρο σε όλους (αποκατάσταση της φύσεως). Η σωτηρία μόνο σ' αυτούς που αυτεξουσίως θα θελήσουν να ζήσουν μαζί Του (αποκατάσταση της προαιρέσεως). Θα αναστηθούμε θέλουμε, δε θέλουμε αλλά θα σωθούμε χαριστικώς μόνο αν το θελήσουμε και τον δεχθούμε για Θεό Πατέρα και Σωτήρα αφού αγωνιστούμε εν μετανοία και ταπεινώσει.

Ένα άλλο σημείο είναι ότι τα περισσεύματα δεν τα πέταξαν αλλά τα συνέλεξαν. Αυτό είναι σεβασμός στο Δωρεοδότη. Κρίμα είναι να σπαταλούμε τα αγαθά του Θεού. Ούτε με φειδώ αλλά ούτε με σπατάλη να διαχειριζόμαστε τα δώρα Του. Οι παλαιοί όταν βρίσκαν κάτω ένα κομμάτι ψωμί το σήκωναν, το φιλούσαν και το τοποθετούσαν σε μια άκρη για τα πλάσματα του Θεού. Ποτέ δεν πετούσαν ψωμί ή φαγητό. Κι ότι περίσσευε ήταν για τα ζωντανά.

Η διαχείριση και ο σεβασμός των δωρεών του Θεού έχει και οικολογική διάσταση. Έτσι σήμερα ο μη σεβασμός στη δημιουργία και η κακή διαχείριση, η κακή χρήση

και η υπερβολική εκμετάλλευση της φύσης επέφεραν σημαντικά προβλήματα όπως είναι το φαινόμενο θερμοκηπίου και η αύξηση της θερμοκρασίας, το λιώσιμο των πάγων, η τρύπα του όζοντος, η κλιματική αλλαγή κ.α. Η φύση μας εκδικείται γιατί δεν τη σεβαστήκαμε και έμμεσα δεν σεβαστήκαμε και το Δημιουργό.

Ας ευχηθούμε να είμαστε πάντοτε ευγνώμονες στο Δημιουργό μας και να εκφράζουμε ευχαριστία και δοξολογία για όλες τις ευεργεσίες Του. Αμήν.